

Έλεγε τίποτ' αυτός, άπαντούσε στον Άλέκο.

Είχε χάσει όλη της τή διάθεση. Άνησυχη, νευρωκή, παράξενη, πότε κοιτάζε έξω πεισματικά, πότε ξεπαλιόταν κι έκλεινε τή μάτια της, σά να ήνθελε νά βλέπη κανένα. Κανένα; Όχι. Τόν καθόμοιαν τόν Άντρέα δέν μπορούσε μόνο νά βλέπη. Τόν σιχαίνονταν ή ψυχή της κι άπερούσε μάλιστα πώς μπόρεσε νά τού δώση έλπίδες; Αύτη θάπαυε ποτέ τόν Άντρέα, τή στιγμή πού ύπληχαν στον κόσμο κι Αιμίλιος; Δέ θωρείσαι! Ό ένας ή νύχτα, ό άλλος ή μέρα. Μόλις γύριζαν τού θράβν στην Άθήνα, θάλεγε τής μαμμάς της νά τού δώση δρχία.

Μιά στιγμή μόνο ζωήρεψε πάρα και γέλασε: "Όταν τού αυτοκίνητό τους σταμάτησε, για νά διορθώση ό σαφέρ ό χαζός κάποιον μικρή βλάβη, και τού προσέφεραν τάλλα, και τελευταίο τού αυτοκίνητο πού ήταν ό Αιμίλιος.

— Τί πάθατε, καλέ; πόσοι ρώτησε ό Κωστάκης.
— Τίποτα, τίποτα! άποκρίθηκε ή Δήμητρα. Σέ λίγο... θά σάς πτάσουμε.

Κάι γελούνει, πασίχαρη, κίησε τή χέρια της σέ χωρετισμό, τού άπευθυνόταν μόνο στον Αιμίλιο. Σά νά είχε νά τόν ιδή μέρες...

Έπειτα πάλι δυήστικε στή φρούρα και στήν άπελπίσια της. Τό αυτοκίνητο άρχισε νά διορθώθη, και πού μπορούσε πιά νά φτάση τάλλα! "Έτσι δέν θά ξεναβόλε τον Αιμίλιο, παρά όταν πιά θά πέφταν στην άσφογιαλιά. Άχ, θέ μου! πώς θά περνούσε αύτη ή μισή ώρα, ή άτέλειωτη!

Τόσο λοιπόν τόν εχ' έρωτευθεί τόν Ξανθό νέο, από λίγα λεπτά πού τόν είχε άντικρύ της στο τραίνο, κι από άλλα τόσα πού τόν είχε δίπλα της και μιλούσε μαζί του;... Μ' αυτό δέν της είχε ξενασώθει ποτέ! Μ' όλους φλετόριζε. Και μερικοί, κατά καιρούς, της είχαν άρέσει. Άλλά για κανένα δέν είχε ανάψει. Ούτε για τόν Άντρέα, πού μόνο άπ' τή μεγάλη λατρεία πού της έδειχνε, σέφθηκε μια φορά πώς μπορούσε και νά τόν πάρη. Άλλά έτα, χωρίς αίσθημα, χωρίς τρέλλα. Μόνο από ύπολογισμό, μόνο από συμφέρο—τό συμφέρο πού έχει καθεμιά νά διαλέξη έκείνον—όχι πού τόν αγαπά, αλλά πού τήν αγαπά περισσότερο. Πώς τήν έπαθε έτσι άξανα; Πώς αιώτ' ό Αιμίλιος της άρεσε τόσο, πού θά τόν έπαυε και σήμερα, τώρα δά, κι άν ακόμα ήξερε πώς δέν τήν αγαπά καθόλου;... Περιεργον πράγμα για τή Δήμητρα!...

Μιά στιγμή πού ό Άντρέας τήν Ξαναφώτισε γιατί έχασε τού κέρφ της, τού άποκρίθηκε σαρκαστικά:

— Γύψα, μάλιστα! Για κάποιον τού λόγου σου... νά μου τ' ορθής:

Ό έρωτευμένος δέν έβάσταζε.

— Άν τ' έξερα, της ειπε μπροστά σ' όλους, θά πήγαινα μέ τόν Κωστάκη και θάβια τή θέση σου στον Αιμίλιο.

Η Δήμητρα έφριξε:

— Τόν άκούτε, μαμιά;... Άκούσατε τί ειπε;... Οθρανία μου; κύριε Άλέκο; έδωτε ποτέ σας τέτιον ηηλιάση;... Και σημειώσατε πώς δέν εινε ακόμα... άρραβωνιαστικός μου. Φαντασθήτε τώρα... άμα γίνη! Θέλεισαν νά τού ρέξουν στοάτειο και γέλασαν όλοι. Γέλασε κι ό Αιμίλιος—τί νά κίμη; Μά είχε γίνει γλωμός. Προσπαθόνταν πιά, ήταν σκεδόν βέβαιος, πώς τή Δήμητρα τήν έχανε για πάντα. Τί κακή ιδέα νά κάμουν αύτη τήν έκδρομή, για νά πάρη ό Κωστάκης μαζί και τού φίλου του!...

Πεντάρα δέν έδινε πιά ή Δήμητρα. Ούτε για τόν Άντρέα, ούτε για κανένα. Κι' άμα έφτασαν στην άσφογιαλιά και ξεναθρήκε τόν Αιμίλιο, έτρεξε κοντά του μέ χαρά και δέν τόν άφρησε πιά στιγμή. Άς έλεγαν ό,τι ήθελαν. Θά τού έκανε κόρτε, μάλιστα! Δέν είχε τού δικαίωμα; δέν ήταν έλευθερη; Είχε δώσει λόγο; είχε πάρει δαχτυλίδι; Ό Αιμίλιος της άρεσε. Κι' άν άρεσε κι' αύτη στον Αιμίλιο, θά τόν άρραβώνιαζε, μακάρι τήν ίδια μέρα. Πούδς είχε νά πη τίποτα; Έλευθερη ήταν!

Σκάνδαλο, λέει; Θά τάμψροφες. Δέν είχε άνάγκη τόν κόσμο! Τόσον καιρό, τόσα χρόνια, της έκαναν κόρτε. Τώρα θάκανε κι' αύτη. Ολοήθελαινόταν, θά ξεθύμαιν' έπιτέλους, σφρ! Τό καρίτσι δέν πέπει νάνα μόνο παθητικό. Πρέπει νάχη και πρωτοβουλία. Τουλάχιστο όταν θρώση νέους σάν τόν Αιμίλιο.

Μ' αύτη τή διάθεση άρχισε τήν ήμέρα της στην άσφοθαλασσά της έκδρομής. Κι' έτσι τήν ξεακολούθησε άνηφιρση, χαρούμενη κι' ευτυχιομένη. Βήμα δέν έκανε πιά άπ' τόν Αιμίλιο. Όλο μαζί του, όλο κοντά του, όλο στα πόδια του. Δέν κοιτάζε κανένα, δέν μιλούσε μέ άλλον, δέν πόρριζε σέ τίποτα. Μά ούτε άφνε και τού νέο νά μιλή σέ καμμιάν άλλη. Αυτό τήν κίραζε φοβερά, γνώνταν ηηλιάρα περισσότερο κι' από τόν Άντρέα... Και σέ καθ' εναίκα, μέ κάθε πρόφραση, τόν έπαυε κι' έφευγαν ό δυό τους. Πλανιόνταν στους βράχους, χωνόνταν στην πενικώνα, ανέβαιναν στο βουναλάκι, καθόνταν πού' εδω πού' εκεί—όί άλλοι τους έχαναν φρες—κι' έλεγαν, έλεγαν άτέλειωτα. Αηλαδή έκείνη τοίλεγε τά περισσότερα.

Ό Ξανθός νέος είχε σαστίσει κάπως μ' αυτό τού χοντροκό ρέξμο. Τού καθορανόταν προπάντων για τόν Άντρέα. Τί θάλεγε ό φίλος του; Πώς τόν πήρε στην έκδρομή, για νά ξεμυλιώση τήν άδεργή του; Πολύ άσχημο! Κι' άν και τήν άκολούθησε δπου ήθελε, και της άπαντούσε εύσυνεδήτητα, και της έλεγε ακόμα και στίχους του, και τήν περισσότερο ώρα ξεχνιόταν μαζί της, μέ τήν όμορφιά της, μέ τά μάτια της, μέ τή γοητεία της, πού θάλεγε πώς κι' αυτός άνηφροσε τού σκάνδαλο—στιγμές-στιγμές συνεχόταν, άνηφροσε και της έλεγε:

— Δέν πάμε πίσω; θά μάς γυρεύουν.
— Άς έρθουν νί μάς βρουν, τού άπαντούσε, δέ θαρέστε!...

Μιά στιγμή πού της τού Ξανάτε—καθόνταν στή σκά ένός μεγάλου πεύκου, στα ριζά τού λόφου, κι' έβλεπαν όλο τόν πενικώνα πού κατέβαινε μπροστά τους ως τή θάλασσα—ή Δήμητρα τού άπάντησε:

— Μά τί σάς μέλει έπιτέλους; Έκτός... άν δέν αιώναστε τόση ευχαρίστηση νάστε μαζί μου...

— Τί λέτε! διαμαρτυρήθηκε ζωηρά ό Αιμίλιος. Εινε δυνατό νά μνήν αιώναστωμαι ευχαρίστηση μαζί σου;

Τόν ρώτησε ζωηρά, μ' όλο τού φώς τών ματιών της στα μάτια του:

— Άλήθεια;... Μή αιώναστε πολλή, πολλή;... δση κι' έγώ;...
— Δέν ξερω πόση άκριβώς αιώναστε σεις...

— Έγώ νά σάς πώ! αιώναστωμαι τόση, δση δέν αιώνασθηκα στή ζωή μου ποτέ, ποτέ! "Εσεις;

— Κι' έγώ, ψθύρισε ό νέος κατεδάφοντας τά μάτια.

— Τότε λοιπόν... θά μάγαπάτε και σεις όπως...

Τήν έκοψε:

— Δέν ειστε άρραβωνιασμένη;... Διαμαρτυρήθηκε.

— Μή πούν; Μή τόν Άντρέα;... ειπε και σηκώθηκε όρθη. "Ω, μνήν άκούτε τί λέει ό κόσμος!... Ποτέ δέν έββαλα σού μου νά πάρω τόν Άντρέα; αλλά και νά τόχα βάσει, θά τόβγαζα, άμα γνώρισα σάς!

Τήν έκοψε και πάλι:

— Νομίζω όμως, πώς ό Άντρέας εινε πολλ' έρωτευμένος μαζί σας...

— Τί σημαίνει; Κι' άλλοι εινε έρωτευμένοι μαζί μου. Πρέπει λοιπόν νά τους άρραβωνιάσω και νά τους πάρω όλους;...

Ό Αιμίλιος χαμογέλασε:

— Όχι βέβαια!... Ένα θά διαλέξετε και σεις...

— Κοί διάλεξα σάς! φώναξε κείνη θριαμβευτικά. Ό Αιμίλιος έμόρφασε, όπως κι' όταν τόν φώναζε ποιητή.

— Εμένα; ειπε αγά, μέ τά μάτια κάτω. Μή τόσο λίγο πού μέ γνωρίζετε;...

— Μα δέν χρειάζεται νά γνωρίση κανείς πολύ έναν άνθρωπο, για νά τόν καταλάβη, όταν ό άνθρωπος αυτός εινη' έν' άνοιχτό βιβλίο σάν και σάς! Γράναι νά σάς κοιτάξη κανείς στα μάτια, για νά ιδή τήν ψυχή σας ως τού βάθος. Κι' έγώ, σάς δεβαώ, δέν είδα ποτέ μου φωρότερη ψυχή! Δέν σάς αγαπώ γιατ' ειστε φώριος. Ώραίοι εινε κι' άλλοι. Και ό Άντρέας ακόμα δέν εινε άσχημος... Άλλά σάς αγαπώ

γιατ' ειστε καλός, καλός, καλός!...

— Μ' αγαπάτε!... Τό λέτε μέ τόση βεβαιότητα...
(Ή συνέχεια στο προσεχές)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ
Της Άκαδημίας Άθηνών

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΕΘΙΜΑ

ΟΙ ΙΑΠΩΝΕΣ ΚΑΙ ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ

Οι Ίάπωνες στο θέατρο δέν χειροκοπούν, όπως έμεις, τούς εύνοιμένους τών ήθοποιός, αλλά, κατά τή διάρκειά τού παιξίματος τών τούδ ρίχουν στή σκηνή τά πολιτικώτερα άντικειμένα τους, όπως χουσαφικά, δαχτυλίδια και άλλα στολidia.

Κατόπι, άμα τελείωση ή παράστασης, πηγαίνουν στα καμαρίνια τών ήθοποιών και ηητούν νά πάρουν πίσω τά πράγματά τους. Οι ήθοποιό όμως, σύμφωνα μ' ένα παλαιότατο έθιμο, γυρεύουν ξεμαγορά για τά άντικειμένα αυτά και ψαρεύουν μαζύ μέ τούς θαυμαστάς τών τήν τιμή.

"Υστερ' από πολλά ψαζαρέματα δέχονται έπί τέλους απέναντι ένός ώριμένου ποσού νά έπιστρέψουν τά άντικειμένα τών θεατών. Όποιος μάλιστα ήθοποιός έσημείωσε τή μεγαλύτερη έπιτυχία στο παιξίμο, αυτός έχει δικαίωμα ν' άνεβάση ψηλότερα τής τιμής.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟ-ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ ΦΥΛΛΟ
ΤΟ «ΤΑΜΑ ΤΗΣ ΑΝΘΟΥΛΑΣ»
Ρωμάτζε τού κ. ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗ, βγαλμένο άπ' τή ζωή τών βλαμύων, τών άντάμωδων και τών άλανιάρηδων τού καληού, καλού καιρού.